

Присвячується Лор

Примітка про ім'я героїні Сари-Джейд Верч'ю

Це ім'я було запозичене в справжньої Сари-Джейд Верч'ю, переможниці торішнього аукціону «Стань героєм книжки», присвяченого збиранню коштів для британської благодійної організації «КЛІК Сарджент». Варто зазначити, що Сара-Джейд Верч'ю є однією з найвидатніших, найвпливовіших і найвідданіших своїй справі людей, що нині працюють у видавничій сфері в Британії, і я надзвичайно пишаюся тим, що змогла використати її ім'я.

Місія «КЛІК Сарджент» полягає в тому, щоб змінити становище молодих людей, у яких виявили рак. Організація вважає, що діти та молодь з онкологічними захворюваннями мають право на якомога краще лікування, догляд і підтримку протягом усього шляху до одужання та потім, а також заслуговують на можливість жити повним життям, коли лікування добіжить кінця.

<http://www.clicsargent.org.uk/>

Пролог

Місяці, що передували її зникненню, були найкращі. Справді. Просто найкращі. Кожна мить була для неї подарунком і наче промовляла: «Ось і я, ще одна неперевершена мить. Лише поглянь на мене — хіба можна повірити, що я така прекрасна?» Кожного ранку радісна метушня з тушшю для вій і метеликами в животі, прискореним серцебиттям, коли вона наближалася до шкільних воріт, та вибухом радості, коли зустрічалася очима з ним. Школа більше не була кліткою, вона перетворилася на галасливий та освітлений прожекторами знімальний майданчик для її історії кохання.

Еллі Мек не могла повірити, що Тео Гудмен захотів зустрічатися з нею. Тео Гудмен, без сумніву, був найвродливішим хлопцем в одинадцятому класі. Як і в десятому, дев'ятому та восьмому. Проте не в сьомому. Ніхто з хлопців не мав гарного вигляду в сьомому класі. Тоді всі вони були витрішкуватими малюками в масивному взутті та піджаках завеликого розміру.

У Тео Гудмена ніколи не було дівчини, і всі думали, що, можливо, він гей. Він був доволі симпатичним, як на хлопця, та надзвичайно худорлявим. І взагалі дуже-дуже милим. Еллі роками мріяла про те, щоб бути з ним, байдуже, гей він чи ні. Вона була б рада просто стати йому другом. Щодня Тео проводила до школи його

молода й красива мама. Вона вбиралася у спортивний одяг, її волосся було зібране в хвостик, і зазвичай з нею був маленький білий песик, якого Тео брав на руки й цілував на прощання, а тоді обережно опускав на тротуар. Потім він цілував маму й неквапливо проходив крізь ворота. Хлопцеві було байдуже, чи це хтось бачить. Він не соромився пса, схожого на пухівку для пудри, чи своєї матері. Він був *упевненим у собі*.

Одного дня торік, якраз після літніх канікул, Тео завів з Еллі розмову. Ось так просто. Під час обіду щось спитав про домашнє завдання. І Еллі, яка насправді нічого ні про що не знала, відразу зрозуміла, що він не гей і розмовляє з нею, бо вона йому подобається. Це було очевидно. А потім так само невимушено вони почали зустрічатися. Еллі думала, що це буде складніше.

Проте один хибний крок, одна невеличка петля на нитці часу — і всьому край. Не лише їхній історії кохання, а всьому. Молодості. Життю. Еллі Мек. Усе зникло. Усі пішли назавжди. Якби час був мотком пряжі, а вона могла б розмотати, розплутати його, то помітила б на нитці вузлики — застережні знаки. Якщо озирнутися на минуле, усе стає очевидним. Одначе тоді, коли Еллі ще нічого ні про що не знала, вона не змогла цього передбачити. Вона рухалася просто назустріч долі з широко розплющеними очима.

Частина перша

Розділ перший

Лорел увійшла у квартиру доньки. Навіть цієї доволі погожої днини в ній було темно й похмуро. Вікно спереду загороджували жахливі зарості гліцинії, тоді як інший бік квартири повністю затіняв маленький лісок, на який виходив задній фасад будинку.

Необдумана покупка — ось що це було. Тоді Ханна саме здобула першу премію та хотіла вкласти її в щось надійне, перш ніж вона здиміє. За попередніх власників квартира була гарно облаштована, але Ханна ніколи не знаходила часу на купівлю меблів, тому зараз це місце мало вигляд сумного помешкання людини, яка переїхала після розлучення. Той факт, що Ханна не мала нічого проти маминих візитів, коли її не було вдома, до того ж прибирала, лише доводив, що квартира була для неї нічим іншим, як готельним номером.

Лорел звично попрямувала тьмяним коридором просто на кухню, де дістала з-під раковини засоби для прибирання. Скидалося на те, що Ханна не ночувала вдома. У раковині не було миски з-під пластівців, не було бризок молока на столі, як і незакрученого тюбика туші біля косметичного збільшувального дзеркала на підвіконні. Лорел аж морозом пройняло. Ханна завжди поверталася додому. Їй більше нікуди було йти. Лорел пішла по свою сумочку, вийняла мобільний

і тремтливими пальцями набрала номер доньки. Коли виклик був переадресований на голосову пошту, як завжди, коли Ханна була на роботі, мобільний випав їй з рук на підлогу, але, приземлившись на край її взуття, не розбився.

— Дідько, — прошипіла вона стиха, піднявши телефон і витріщаючись на нього байдужим поглядом. — Дідько.

Їй нікому було зателефонувати, нікого запитати: «Ви не бачили Ханни? Не знаєте, де вона може бути?» Такого в житті Лорел просто не було. Ніде не існувало жодних зв'язків. Тільки маленькі острівки життя, розсіяні тут і там.

Можливо, як міркувала Лорел, Ханна зустріла чоловіка, але це малоймовірно. У неї не було хлопця. Ніколи. Жодного. Одного разу хтось висловив припущення, що причиною цього є почуття провини перед молодшою сестрою, у якої його вже ніколи не буде. Цю теорію можна було застосувати й до жалюгідного помешкання Ханни та браку соціального життя.

Лорел усвідомлювала, що реагує занадто гостро та що водночас не перебільшує. Коли ви — матір дитини, яка одного ранку вийшла з дому з наплічником, повним книжок, щоб піти до бібліотеки, розташованій за п'ятнадцять хвилин ходьби, але так і не повернулася додому, для вас не існує такого поняття, як перебільшення. І те, що ця жінка стояла посеред кухні своєї дорослої доньки, уявляючи її мертвою в канаві, тільки тому, що вранці та не залишила в раковині миски, мало підстави, якщо зважати на її особистий досвід.

Лорел набрала в рядку пошуку назву компанії, де працювала Ханна, і натиснула на посилання з номером телефону. Комутатор з'єднав жінку з офісом доньки, і вона затамувала подих.

— Ханна Мек, слухаю вас, — почувся голос її доньки, різкий і невиразний.

Лорел нічого не сказала, просто завершила дзвінок, натиснувши кнопку на екрані, та поклала мобільний назад у сумку. Потім відчинила дверцята посудомийки та почала її розвантажувати.

Розділ другий

Яким було життя Лорел десять років тому, коли в неї було троє, а не двоє дітей? Чи прокидалася вона щоранку, сповнена радості існування? Зовсім ні. Лорел завжди належала до тих людей, для кого склянка наполовину порожня. Навіть за найкращих обставин вона могла знайти привід поскаржитись, а радість від гарних новин умістити в нетривалу мить, яку швидко уривали нові надокучливі турботи. Отож, розплющуючи вранці очі, вона була переконана, що зле спала, хай навіть це було й не так, переймалася, що її живіт надміру товстий, волосся занадто довге або дуже коротке, будинок занадто великий або надто малий, банківський рахунок порожній, чоловік ледачий, діти надміру галасливі або дуже мовчазні, що скоро вони покинуть дім або залишаться в ньому назавжди. Прокидаючись, вона помічала біду котячу шерсть на своїй чорній спідниці, залишеній на спинці стільця у спальні, що один капець загубився, мішки під очима Ханни, купу одягу, який вона майже місяць збиралася віднести до хімчистки на їхній вулиці, подерті шпалери в коридорі, жахливий фурункул на Джейковому підборідді, запах котячого корму, що простояв занадто довго, та відро, повне сміття, яке ліниві члени її родини, уперто не бажаючи вносити, заштовхували все далі в його нутрощі.

Саме таким колись було для Лорел її досконале життя: ряд неприємних запахів і невиконаних обов'язків, дрібних клопотів і несвоєчасно оплачених рахунків.

А відтак одного ранку її донька, золота дівчинка, молодшенька, споріднена душа, її радість і гордість вийшла з дому й не повернулася.

І що ж Лорел відчувала протягом тих перших нестерпних годин? Що заповонило її голову, серце й витіснило всі незначні турботи? Переляк. Відчай. Смуток. Розгубленість. Страх. Горе. Страждання. Жах. Навіть таких драматичних слів не досить, щоб описати її почуття.

— Вона, мабуть, у Тео, — припустив Пол. — Чому б тобі не зателефонувати його матері?

Та Лорел знала наперед, що Еллі не в нього. Останнє, що сказала її донька перед тим, як піти:

— Я повернуся до обіду. Лазанья ще залишилася?

— Тобі якраз вистачить.

— Не дозволь Ханні з'їсти її! Чи Джейкові! Пообіцяй мені!

— Обіцяю.

Тоді вхідні двері з клацанням зачинилися, рівень шуму в будинку, де стало на одну людину менше, раптово знизився, треба було завантажити посуд у посудомийну машину, комусь зателефонувати, віднести Полові нагору протизастудний засіб «Лемсип» — на той момент його застуда здавалася Лорел найбільш надокучливою річчю в житті.

«Пол застудився». Скільком людям вона сказала це напередодні? Утомлене зітхання, заковані очі. «Пол застудився». *Мій тягар. Моє життя. Бігolahна я.*

Проте Лорел усе-таки зателефонувала мамі Тео.

— Ні, — відповіла Беккі Гудмен, — ні, мені дуже шкода. Тео весь день був удома, і ми нічого не чули від Еллі. Дайте знати, якщо я можу чимось допомогти.

Коли пообіддя перейшло у вечір, вона вже встигла по черзі зателефонувати всім друзям Еллі, сходила в бібліотеку, де їй дозволили подивитися записи з камер відео-

спостереження, і стало ясно, що Еллі не була в бібліотеці того дня. Коли сонце вже сідало за обрій, а будинок занурився в холодну темряву, яку що кілька хвилин прохромлювали білі спалахи беззвучної грози, яка розігралася в небі, Лорел урешті-решт піддалася невідступному страху, що протягом дня наростав усередині, та зателефонувала до поліції.

Саме того вечора вона вперше відчула ненависть до Пола, босоногого, в халаті, який пахнув постільною білизною й шмарклями, який шморгав, шморгав, шморгав носом, доки нарешті не відсякувався. Жахливе булькання в його ніздрях і важке дихання ротом звучали для надчутливого слуху дружини, немов передсмертна агонія якогось монстра.

— Переодягнися, — гаркнула вона. — Будь ласка.

Чоловік послухався, наче залякана дитина, і за кілька хвилин спустився вниз в одязі для літнього відпочинку — шортах із накладними кишенями та яскравій футболці. Усе неправильно. Неправильно, неправильно, неправильно.

— І висякайся, — наказала Лорел. — Як слід. Щоб нічого не залишилося.

Він знову дотримався її вказівок. Вона зі зневагою спостерігала за тим, як Пол зіжмакав серветку в кульку та з нещасним виглядом прокрався через кухню до смітника, щоб викинути її.

А згодом прибула поліція.

І все почалося.

Почалося те, чому не було кінця-краю.

Іноді Лорел запитувала себе, чи склалося б усе по-іншому, якби Пол не хворів того дня, якби він примчав розтріпаний з роботи після першого ж її дзвінка, у діловому костюмі, ладний негайно діяти, якби чоловік сидів поряд, випроставшись, накривши її долоні своєю, якби не дихав ротом, не хлюпав носом і не скидався на